

„Revue de Droit Rural”

Alexandra Langlais, *Les paiements pour services environnementaux, une nouvelle forme d'équité environnementale pour les agriculteurs?* (Płatności za usługi środowiskowe, nową formą sprawiedliwości ekologicznej dla rolników?), RDR 2014, nr 413, s. 18-27.

Pojawienie się w rolnictwie płatności za usługi środowiskowe, zalecanych przez Organizację Narodów Zjednoczonych do spraw Wyżywienia i Rolnictwa w sprawozdaniu z 2007 r., rodzi liczne wątpliwości i kontrowersje. Są one spowodowane róż-

nicowaniem motywacji przyświecających ich wprowadzeniu oraz potrzebie zredefiniowania udziału rolników w inwestycjach. Jak wskazuje Autorka, dzięki nim dokona się prawdziwy przełom w zwiększeniu sprawiedliwości społecznej i poprawie oddziaływania na środowisko, co doprowadzi do zatarcia różnic między Północą a Południem. Sygnalizuje też, że większość ekonomistów uważa, iż usługi mają naturę dóbr publicznych i nie powinny być ani kupowane, ani sprzedawane. Autorka podkreśla istotę interwencji prawa w regulacji płatności za usługi środowiskowe, niepewność wkładu finansowego oraz sprawiedliwe świadczenie usług środowiskowych w świetle zobowiązań wynikających z prawa umów.

Éric Adam, *L'impasse des négociations internationales agricoles: la nécessité d'un aggiornamento* (Impas międzynarodowych negocjacji rolnych: potrzeba dostosowania), RDR 2013, nr 417, s. 27-32.

Przyszłość międzynarodowych negocjacji rolnych zależy od uwzględnienia aspektów niekomercyjnych rolnictwa, takich jak kwestie społeczne i środowiskowe, związane ze zrównoważonym rozwojem. Autor w innowacyjny i systematyczny sposób dokonuje przeglądu i analizy głównych czynników ewolucji polityki rolnej od poszanowania środowiska naturalnego po bezpieczeństwo żywnościowe, odcinając się od polityki protekcjonizmu. Sygnalizuje nowe wyzwania rolnicze XXI w., ospałość globalnego ładu i odmowę ich dostosowania czy trwałość rolnictwa dzięki jego wielofunkcyjności. Implementowanie do międzynarodowego porządku prawnego zrównoważonego rozwoju rolnictwa i konkurencyjności, przyczyni się do lepszego niż dotychczas zaktualizowania negocjacji międzynarodowych.

Fabrice Collard, *Droit de préemption de la SAFER et réduction du capital social* (Prawo pierwokupu dla SAFER i obniżenie kapitału społecznego), RDR 2013, nr 418, s. 18-21.

Operacja obniżenia kapitału społecznego rodzi wiele pytań, począwszy od jej charakteru prawnego. Prawo pierwokupu i jego efektywność zależy od zdolności instytucjonalnych przekształcenia ich w prawo pozytywne. Autor skupia się na przedstawieniu podstawowych zadań SAFER, która korzysta zarówno z form cywilnoprawnych (wszelkiego rodzaju umów), jak i ustawowego prawa pierwokupu (interwencji o charakterze publicznoprawnym). W tekście zauważono, że współczesne regulacje znacznie wykraczają poza tradycyjny kontekst prawa rolnego, zwrócono uwagę na formy władania nieruchomościami, które nie tylko mają fundamentalne znaczenie dla prawidłowego ukształtowania stosunków panujących na wsi, ale nadto wywierają wpływ na kierunek rozwoju gospodarstw rolnych, a także na rozwój całej gospodarki narodowej, przez co stanowią wyzwanie dla biznesu (zarówno dla operatorów francuskich, jak i zagranicznych).

Fabrice Collard, *De la PAC à la loi d'avenir* (Przyszłość Wspólnej Polityki Rolnej), RDR 2014, nr 419, s. 1-2.

Autor otwiera swą refleksję pytaniem o to, jakie reformy Wspólnej Polityki Rolnej w 2014 r. nastąpią w Unii Europejskiej. Komisja Europejska, Rada Ministrów Unii Europejskiej i Parlament Europejski 25 września 2013 r. podpisali porozumienie o dokończeniu dostosowań *acquis communautaire* w tym obszarze. Autor podkreśla, jak istotną rolę WPR pełni w budowie zrównoważonego rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich, ponieważ sprzyja stabilnemu i harmonijnemu rozwojowi Europy i poszczególnych państw członkowskich, szczególnie w kontekście klimatu, energii oraz budowy spójności ekonomicznej, społecznej i terytorialnej; niemniej zwraca uwagę na szereg niepokojących tendencji. Rząd francuski zamierza zerwać z przeszłością i skupić swoją politykę na rolnictwie, w szczególności na sektorach żywności i leśnictwa, by utrzymać swoją konkurencyjną pozycję na arenie międzynarodowej. W artykule zwrócono także uwagę na potrzebę dostosowania kodeksu cywilnego do planowanych w rolnictwie zmian oraz refleksji nad pułapkami współczesnego ustawodawstwa.

Jacques Foyer, *Ruralité et usufruit* (Wiejskość i jej użytkowanie), RDR 2014, nr 420, s. 1-2.

Użytkowanie nieruchomości rolnych, a co za tym idzie – liczne trudności interpretacyjne – stanowią jeden z głównych przedmiotów badań prawa rolnego. Autor z jednej strony wskazuje, że obecnie ta koncepcja jest przestarzałą instytucją, której kolory są bardziej wyblakłe, zarezerwowane dla starszych pań z niezdarnymi rękami i amatorów, z drugiej zaś przeciwnie, zbyt mądra i niezbędna. Użytkowanie sygnalizuje nowe wyzwanie dla prawa, związane z szerokim zakresem jego zastosowania oraz potrzebą optymalizacji jego wkładu w polityce zagospodarowania przestrzeni wiejskich i podmiejskich. Autor przypomina również o potrzebie rozważenia tych kwestii w ramach szerszej perspektywy obejmującej aktualizację ustawodawstwa.

Jean-Sébastien Borghetti, *La responsabilité civile des exploitants agro-alimentaires* (Odpowiedzialność cywilna producentów rolno-żywnościowych), RDR 2014, nr 420, s. 14-16.

Odpowiedzialność cywilna producentów rolno-żywnościowych nie jest już rozumiana jedynie jako wystarczający środek gwarantujący bezpieczeństwo żywności, lecz także jako zagrożenie finansowe. Wydawać by się mogło, że jest ona w zasadzie regulowana przez dyrektywę europejską z 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe oraz rozporządzenie z 25 lipca 1985 r., w praktyce jednak identyfikacja procedur szkodliwości żywności pozostawia wiele do

życzenia. Autor zauważa, że rozsądne zasady naukowej analizy i dowodów, zawierających przegląd wszystkich odnoszących się do danej sprawy informacji niesie za sobą niejasności legislacyjne i rozbieżności. Autor przewiduje, że pewna doza praktyk nadzorczych podmiotów agrobiznesu jest bardziej niż kiedykolwiek konieczna.

Opracowanie: ZOFIA FRĄCKOWIAK

PPR Nr 1 (14) – 2014, 264-267
DOI: 10.14746/ppr.2014.14.1.16